

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyň: **a) E. T., b) nezl. K. A.**, zast. matkou ad a) jako zákonnou zástupkyní, obě zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2007, č. j. OAM-1167/VL-20-ZA05-2006, v řízení o kasační stížnosti obou žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2008, č. j. 56 Az 180/2007 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelky brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo vysloveno, že se jim neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného vycházelo z toho, že obě stěžovatelky opustily svou vlast především kvůli tomu, že následovaly svého manžela, resp. otce. Samy žádným závažným potížím nečelily, určité problémy související s vyznáním stěžovatelky ad a) byly vyvolány ze strany soukromých osob. Vzhledem k tomu, že manželovi stěžovatelky ad a) a otci stěžovatelky ad b) nebyla mezinárodní ochrana rovněž udělena, nesplňovaly stěžovatelky ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatelky argumentují kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Námítky stěžovatelek ve smyslu písm. a) citovaného ustanovení spočívají v tom, že jim měl být udělen azyl podle § 12, eventuálně doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Zemi původu opustily kvůli náboženské diskriminaci, které byly vystaveny ze strany soukromých osob i veřejných orgánů. Celá rodina (a zejm. manžel, resp. otec stěžovatelek) byla bezdůvodně označována okolím za teroristy z toho důvodu, že vyznávala tzv. čistý islám. Celková atmosféra v místě, kde rodina žila, byla štvavá a diskriminační.

V souladu s písm. d) výše citovaného ustanovení stěžovatelky poukazují na to, že se krajský soud jejich námitkami obsaženými v žalobě nezabýval, když v odůvodnění napadeného rozsudku toliko poukázal na letitou judikaturu vrchního soudu a citoval rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Přestože stěžovatelky poukázaly na nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany správního orgánu, krajský soud tento stav nijak dále nedoplnil a jejich námitkou se nezabýval.

Z uvedených důvodů navrhuji stěžovatelky napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Na námítky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Pokud jde o tvrzení stěžovatelek, že ony samy byly vystaveny diskriminaci ze strany veřejných orgánů, pak je třeba říci, že tuto okolnost tvrdí stěžovatelky prvně až v kasační stížnosti (neuváděly ji ve správním řízení ani v žalobě), a tedy k tomuto nelze přihlížet, neboť se jedná o skutkovou novotu ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Pokud jde o problémy se soukromými osobami [jak uváděla stěžovatelka ad a) ve správním řízení, jednalo se o „*drobné problémy náboženského charakteru, např. úsměšky lidí z okolí*“], pak je třeba konstatovat, že otázkou vyhrožování či potíží ze strany soukromých osob (a to i ve vztahu k tvrzené nedostatečné ochraně ze strany státních orgánů, která v nyní posuzovaném případě nebyla namítána) se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, nebo v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny viz www.nssoud.cz. Stěžovatelky v této souvislosti namítají rovněž to, že problémům čelil zejména otec jejich rodiny; jeho případ ovšem byl řešen před správním orgánem samostatně (žalovaný i v jeho případě rozhodl stejně, tedy mezinárodní ochranu neudělil). Ze spisu přitom nikterak nevyplývalo, že by potíže stěžovatelek bezprostředně vyplývaly z obtíží jeho osoby (nedošlo např. k žádnému pronásledování stěžovatelek pro příbuzenství s ním). Navíc s ohledem na to, že ani jemu nebyla mezinárodní ochrana udělena, nelze pomýšlet o udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Udělení takového druhu azylu je totiž možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl, jak uvedl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publ. pod č. 388/2004 Sb. NSS.

Pokud jde o námitku směřující proti tomu, že se krajský soud nezabýval žalobním bodem týkajícím se zjištěného skutkového stavu, upozorňuje Nejvyšší správní soud na nedostatečně vymezené žalobní body. V žalobě totiž stěžovatelky v tomto směru pouze uvedly, že podle jejich názoru byl porušen § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn skutečný stav věci takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dále se podle žalobního tvrzení žalovaný nevypořádal s obsahem listinných důkazů. K obecné námitce nedostatečných skutkových zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu Nejvyšší správní soud poukazuje na mnoho svých rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, eventuálně rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu